

Arrest

nr. 88 571 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTIER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn en X, die eveneens verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 21 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2012 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2012 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De niet begeleide minderjarige vreemdeling O. S. en tweede verzoekende partij, die voorhoudt de tante van O. S. te zijn, dienden op 30 november 2011 een asielaanvraag in. Dezelfde dag werd, op

basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat O. S. en tweede verzoekende partij voorheen in Polen werden aangetroffen.

1.2. Eerste verzoekende partij werd op 20 februari 2012 aangesteld als voogd van de niet begeleide minderjarige O. S..

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht op 12 maart 2012, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Poolse autoriteiten om de terugname van O. S. en tweede verzoekende partij.

1.4. Bij schrijven van 19 maart 2012 willigden de Poolse autoriteiten de terugnameverzoeken in, dit op basis van artikel 16.1.d van de verordening 343/2003/EG.

1.5. Op 21 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, in antwoord op de asielaanvraag van O. S., de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 22 mei 2012 aan eerste verzoekende partij ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde [S. O.] [...] van nationaliteit; Georgië (Rep.) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 29.11.2011 is toegekomen in België. Eén dag later, op 30.11.2011, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Georgische staatsburgerschap te bezitten[...]. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 30.11.2011 opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 30.11.2011 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen. De DVZ werd hier op 30.11.2011 per fax van op de hoogte gebracht. Op 20.02.2012 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie toegewezen aan een voogd.

Uit het Eurodacverslag van 30.11.2011 blijkt dat betrokkene asiel gevraagd heeft in Polen en de Poolse overheid heeft op datum van 19.03.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon. De Poolse autoriteiten gaven op 19.03.2012 eveneens hun akkoord tot terugname voor betrokkene verklaarde tante [S. F.] [...] met wie betrokkene op 30.11.2011 samen het statuut van vluchteling aanvraagde bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 07.03.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 30.11.2011 waaruit blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd. Betrokkene stelde verklaarde daarop dat het van in het begin de bedoeling was om in België asiel aan te vragen en dat twee mannen hen zouden begeleiden naar België maar dat ze [...] aan de grens met Polen werden tegengehouden en door de douane van de trein werden gehaald. Betrokkene stelt dat de twee mannen die hen begeleid[d]en verder mochten reizen omdat ze in het bezit waren van de nodige documenten maar dat hij en zijn tante die niet hadden en dat hun vingerafdrukken werden genomen, de paspoorten door de Poolse autoriteiten werden ingehouden en ze mochten beschikken. Betrokkene stelt verder dat ze eenmaal buiten het station aan Tsjetsjenen hulp gevraagd zouden hebben en dat die hen eerst vier dagen in een hotel geplaatst zouden hebben en hen daarna bij hun thuis zouden hebben opgevangen tot ze een chauffeur naar België gevonden hadden, Betrokkene verklaarde verder dat hij Georgië op 21.10.2011 met het vliegtuig verliet naar Minsk in Wit-Rusland. Daar zou hij gedurende vier dagen verbleven hebben. Vervolgens zou hij naar Polen vertrokken zijn waar hij op 25.10.2011 zou zijn aangekomen. Op 28.11.2011 zou hij Polen ondergedoken in de laadruimte van een vrachtwagen verlaten hebben en op 29.11.2011 in België zijn

aangekomen waar hij op 30.11.2011 samen met zijn tante [...] [S. F.] [...] het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat daar waar betrokkene verklaarde dat hij nergens elders asiel heeft aangevraagd uit het Eurodacverslag van 30.11.2011 blijkt dat er op basis van betrokkenes vingerafdrukken wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in Polen. De verklaringen van betrokkene dat hij nergens elders asiel heeft aangevraagd zijn rekening houdende met de result[...]aten In het Eurodacverslag [d]an ook weinig aannemelijk. De Poolse autoriteiten hebben er immers geen enkel belang voor voordeel bij om een asielaanvraag voor een persoon te registreren Indien deze laatste hier niet om gevraagd heeft of deze intentie niet kenbaar gemaakt heeft.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 30.11.2011 waaruit blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd, werd op 12.03.2012 met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art 2.i van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 19.03.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.d van de Dublin-II-Verordening. De Poolse autoriteiten willigden dezelfde dag eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkenes verklaarde tante [S. F.] op basis van art. 16.1.d van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Georgië vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Met betrekking tot zijn tante [S. F.] die samen met hem naar Polen en vervolgens naar België reisde, dient te worden opgemerkt dat de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek voor betrokkenes verklaarde tante [S. F.] [...] eveneens op 19.03.2012 inwilligden op basis van art. 16.1.d van de Dublin-II-Verordening. Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 07.03.2012 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene stelde dat er gezegd werd dat België een land is waar de mensenrechten beschermd worden (DVZ, vraag 19). Het volgen van betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou echter neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Dat de mensenrechten in Polen niet beschermd zouden worden, maakt betrokkene bovendien op geen enkele wijze aannemelijk.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 07.03.2012 dat zijn neus gebroken werd en dat hij daardoor problemen heeft met zijn ademhaling en zijn hart en dat hij oorpijn heeft aan zijn rechteroor (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat zijn neus gebroken werd en dat hij daardoor problemen zou hebben met zijn ademhaling en zijn hart en dat hij eveneens op de dag van zijn gehoor op de DVZ pijn had aan zijn rechteroor, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in Staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gevraagd of er eventueel redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij niet wist dat je in Polen asiel kon aanvragen en dat het zijn doel was om naar België te komen en dat hij pas in België vernomen zou hebben dat hij als vluchteling geregistreerd was (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat uit deze verklaringen geen redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, zouden rechtvaardigen, kunnen worden opgemaakt. Er zijn in de verklaringen van betrokkene dan ook geen redenen aanwezig die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, zouden kunnen rechtvaardigen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de dertig (30) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.

Een terugkeer naar Polen kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 mei 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Deze beslissing, die dezelfde dag aan eerste verzoekende partij ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Artikel 7, eerste lid, 1° wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene is niet toegelaten tot verblijf aangezien de Poolse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene op basis van art 16.1.d van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aangezien zij

het verzoek tot terugname inwilligden zoals uitgebreid en gedetailleerd werd uiteengezet in de beslissing bijlage 26quater voor betrokkene die op 22.05.2012 aan zijn voogd, mevrouw [P. M.], werd betekend"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 mei 2012, in antwoord op de asielaanvraag van tweede verzoekende partij, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 22 mei 2012 aan tweede verzoekende partij ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde [S. F.]

[...]

van nationaliteit : Georgië (Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 29.11.2011 is toegekomen in België. Eén dag later, op 30.11.2011, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Georgische staatsburgerschap te bezitten [...].

Uit het Eurodacverslag van 30.11.2011 blijkt dat betrokkene asiel gevraagd heeft in Polen en de Poolse overheid heeft op datum van 19.03.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon. De Poolse autoriteiten gaven op 19.03.2012 eveneens hun akkoord tot terugname voor betrokkene verklaarde neef [S. O.] [...] met wie betrokkene op 30.11.2011 samen het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 07.03.2012 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat zijn nooit eerder elders asiel aanvroeg. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 30.11.2011 waaruit blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd. Betrokkene stelde dat ze geen asiel heeft aangevraagd in andere Europese landen maar dat ze onderweg naar Polen werd aangehouden in Polen en dat zij en haar neef [S. O.] [...] door de smokkelaars bedrogen werden en dat het van in h[et] begin de bedoeling was om naar België te komen. Betrokkene verklaarde verder dat ze Georgië op 21.10.2011 met het vliegtuig verliet naar Minsk in Wit-Rusland. Daar zou ze gedurende vier dagen verbleven hebben. Vervolgens zou ze op 25.10.2011 met twee mannen naar Polen vertrokken zijn. Aan de Poolse grens zouden betrokkene en haar neef zijn tegengehouden, werden haar vingerafdrukken genomen en zouden hun paspoorten zijn ingehouden waarna ze werden vrijgelaten. Aan het station zouden ze een Tsjetsjeens koppel zijn tegengekomen die hun geholpen zouden hebben en hun vier dagen opvang in een hotel gaven waarna ze bij dit koppel thuis werden opgevangen. Op 28.11.2011 zou ze Polen ondergedoken in de laadruimte van een vrachtwagen verlaten hebben en op 29.11.2011 in België zijn aangekomen waar ze op 30.11.2011 samen met haar neef [S. O.] [...] het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 30.11.2011 werd op 12.03.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 19.03.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.d van de Dublin-II-Verordening. De Poolse autoriteiten willigden dezelfde dag eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkene verklaarde neef [S. O.] op basis van art. 16.1.d van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in

België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar Georgië vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Met betrekking tot haar minderjarige neef [S. O.] die samen met haar naar Polen en vervolgens naar België reisde, dient te worden opgemerkt dat de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek voor betrokkenes verklaarde minderjarige neef [S. O.] [...] eveneens op 19.03.2012 inwilligden op basis van art. 16.1.d van de Dublin-II-Verordening. Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 07.03.2012 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene stelde dat het centrum van de mensenrechten in België gevestigd is en dat ze naar hier kwam om hulp te zoeken (DVZ, vraag 19). Het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen zou echter neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat ze hartproblemen heeft en last van een neurose (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat ze hartproblemen zou hebben en last van een neurose, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gevraagd of er eventueel redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat er haar in Polen niets gezegd werd wat vluchtelingen betreft en dat ze nadat hun vingerafdrukken genomen waren werden vrijgelaten en dat ze niet wist dat ze daar geregistreerd waren (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen op geen enkel moment aannemelijk maakt. De Poolse overheid heeft er trouwens geen enkel voordeel of belang bij om iemand als asielzoeker te registreren indien deze laatste hier niet om gevraagd heeft of deze intentie niet kenbaar gemaakt heeft. Dat betrokkene niet gezegd zou zijn aangaande wat vluchtelingen in Polen betreft, maakt betrokkene evenmin niet aannemelijk. Uit informatie waarover de DVZ beschikt en

waarvan een kopie aan het administratief dossier van betrokkene werd toegevoegd, blijkt immers dat men indien men niet over een geldig visum beschikt en verklaart asiel aan te vragen, de betrokken persoon onmiddellijk aan de grens zijn internationaal paspoort moet afgeven en in de plaats daarvan een speciaal document krijgt dat duidelijk maakt dat er een asielprocedure wordt opgestart. Aangezien betrokkene verklaarde dat ze haar paspoort aan de grens werd ingehouden is het dan ook weinig aannemelijk dat betrokkene niet zou weten dat er een asielprocedure werd opgestart. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat men zich binnen de zeven dagen dient aan te bieden bij het "Office for Repatriation and Aliens" en dat het dossier naar het "Department for Refugee and Asylum Procedures" gestuurd wordt die het dossier behandelen. Het feit dat betrokkene nadat haar paspoort was ingehouden en haar vingerafdrukken werden genomen en ze werd vrijgelaten met een Tsjetsjeens koppel meegaat dat hen vier dagen op hotel stuurde en vervolgens bij hun thuis zou hebben opgevangen, wijzigt niets aan de voorgaande informatie. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat reeds bij de registratie van de asielaanvraag door de Poolse grenswacht de asielzoeker ondervraagd wordt over zijn asielmotieven. Dat betrokkene dan ook niet zou weten dat ze asiel gevraagd heeft in Polen en dat er haar niets zou zijn uitgelegd, laat rekening houdende met de beschikbare informatie, dan ook twijfels ontstaan over het aannemelijk karakter van de verklaringen van betrokkene dat ze geen asiel zou hebben aangevraagd in Polen en aangaande het aannemelijk karakter van de verklaringen die betrokkene aflegde bij de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, zouden rechtvaardigen. De door betrokkene aangehaalde redenen zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de dertig (30) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties."

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

2.2. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.3. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoekende partijen dat de heer O. S. op 16 juli 2012 meerderjarig is geworden. Het feit dat de heer O. S. meerderjarig werd heeft tot gevolg dat de voogdij die mevrouw P. M. uitoefende werd beëindigd en laat de heer O. S. toe om, met betrekking tot de beslissing die hem aanbelangt, in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding verder te voeren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 2.1.i, 3.2,

6, 16.1. en 20.1.b en c van de verordening 343/2003/EG, van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 10 van het EG verdrag van 25 maart 1957, van de artikelen 11, 13 en 14 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimum-normen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), van de rechten van de verdediging en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Zij verschaffen volgende toelichting:

“De Staatssecretaris maakt ten onrechte toepassing van artikel art. 51/5 van de wet 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 6 en art. 16.1c en 20§ 1 b en c van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Verzoekers laten gelden dat de Staatssecretaris in de bestreden beslissing niet aangeeft of er redenen zijn om al dan niet aan te nemen dat de Poolse autoriteiten al dan niet zouden respecteren de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming alsmede de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet.

Verzoekers kunnen dus ook niet nagaan of en op welke wijze de Poolse autoriteiten vermelde Europese wetgeving hebben geïmplementeerd in hun wetgeving.

Aldus is de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd.

Verzoekers laten gelden dat zij in Polen niet werden gehoord n.a.v. een asielaanvraag, dat zij geen toegang kregen tot een voogd (wat betreft eerste verzoeker - NBMV) of advocaat om hen bij te staan. Uit niets blijkt dat verzoekers zekerheid hebben op asiel in Polen.

Door aan de voogd van verzoeker een bevel tot terugbrenging te betekenen schendt de Staatssecretaris de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren (hetgeen in casu niet of niet voldoende is gebeurd) om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen. “Overzicht van het Belgisch administratief recht”, Mast, 15de druk, 1999, p. 52.

Verzoekers vinden de gevraagde nauwgezetheid niet terug in de beslissing van de Staatssecretaris.

De Staatssecretaris heeft niet voldoende rekening gehouden met de blijvende onzekerheid of verzoekers in Polen wel de nodige garanties hebben op een degelijke behandeling van hun asielaanvraag (waarbij er opgemerkt wordt dat er nog altijd geen zekerheid is dat er in Polen überhaupt een asielaanvraag en asioldossier werd opgestart in hoofde van verzoekers).

Zoals reeds werd uiteengezet zijn de motieven van de Staatssecretaris in strijd met rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, derhalve juridisch niet correct en onjuist. Een dergelijke beslissing is per definitie genomen in strijd met de motiveringsverplichting.”

3.2. Verwerende partij antwoordt als volgt:

“Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekers in de toelichting van het enig middel in gebreke blijven in te gaan op verschillende van de nochtans door hen opgeworpen schendingen, met name van

de artikelen 2, 2.3, 16.1 en 20 van de Dublin II-verordening, de artikelen 3 en 8 EVRM, artikel 10 EG-verdrag en de artikelen 11, 13 en 14 van de Richtlijn 2003/9.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekers slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekers door het nemen van de bestreden beslissingen concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij tevens blijken kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissingen.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissingen, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissingen zijn immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel de juridische grondslag als de feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissingen werden genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissingen zijn genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers hun uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers' enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in de bestreden beslissingen niet aangeeft of er al dan niet redenen zijn om aan te nemen of de Poolse autoriteiten de Richtlijn 2004/83 en de Richtlijn 2005/85 zouden respecteren, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde in de bestreden beslissingen (bijlage 26quater) uitdrukkelijk heeft gemotiveerd nopens het feit dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat verzoekers aldaar minder waarborgen zouden genieten voor de behandeling van hun asielaanvragen dan in België.

Verzoekers maken met hun vage beschouwingen geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben, door te besluiten dat er geen aanleiding bestaat om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure niet zouden respecteren, zoals die zijn vastgelegd in de richtlijnen 2004/83 en 2[005]/85.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers geenszins dienstig kunnen aanvoeren dat zij in Polen niet werden gehoord naar aanleiding van een asielaanvraag, vermits uit het Dublin-interview van beide verzoekers blijkt dat geen van beiden daadwerkelijk een asielaanvraag in Polen heeft ingediend. Verzoeker verklaarde zelfs dat hij niet wist dat in Polen asiel kon worden aangevraagd.

Gelet op het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers in Polen geen asielaanvraag indienden, kunnen verzoekers zich in onderhavige procedure niet ernstig beroepen op het feit dat zij naar aanleiding van hun asielaanvraag niet zouden gehoord zijn in Polen.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers hun volstrekt hypothetische beschouwingen geenszins afbreuk kunnen doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissingen.

“De pure hypotheses die in het verzoekschrift worden geuit kunnen niet als basis dienen om een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. (...)Aangezien verzoekster Polen reeds na 2 dagen verliet zonder het einde van haar asielprocedure af te wachten, is er geen enkele aanwijzing dat zij inderdaad onmiddellijk naar Tsjetsjenië zou worden teruggestuurd, zoals zij beweert. Verzoeksters betoog is niet bij machte om aan te tonen, zoals overigens in de bestreden beslissing wordt aangegeven, dat Polen de minimumnormen zoals vastgelegd in de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en de richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn) niet zou naleven. Bijgevolg kan verzoekster op grond hiervan geen risico op onmenselijke of vernederende behandeling steunen. ” (R.v.V. nr. 72 488 van 22 december 2011; R.v.V. nr. 69 621 van 6 november 2011)

“Waar verzoekende partij aangeeft dat haar overbrenging naar Polen tot gevolg zal hebben dat zij door de Poolse autoriteiten zal worden teruggebracht naar Grozny, kan het volstaan op te merken dat het nadeel dat zij aanhaalt hypothetisch is en niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing. Bovendien brengt ze geen gegeven aan waaruit ook maar enige indicatie zou kunnen worden afgeleid dat Polen personen met miskenning van artikel 3 van het EVRM, repatrieert naar hun land van herkomst” (R.v.V. m. 65 371 van 4 augustus 2011)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekster het verblijf diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en aan verzoeker zonder bevel om het grondgebied te verlaten, maar met een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.”

3.3.1. De Raad merkt op dat artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer een vreemdeling een asielaanvraag indient het aan verwerende partij toekomt om, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over te gaan tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van deze asielaanvraag. Verwerende partij heeft, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken van O. S. en tweede verzoekende partij, vastgesteld dat zij op 25 oktober 2011 in Polen werden aangetroffen en er een asielaanvraag indienden. Ingevolge deze vaststelling heeft verwerende partij de Poolse autoriteiten om de terugname van O. S. en tweede verzoekende partij verzocht. Beide terugnameverzoek werden door de bevoegde Poolse dienst op 19 maart 2012 ingewilligd. De Poolse autoriteiten hebben hierbij verwezen naar artikel 16.1.d van de verordening 343/2003/EG dat voorziet in een terugnameverplichting voor een Staat ten aanzien van een asielzoeker die zijn asielaanvraag heeft ingetrokken tijdens de behandeling ervan en vervolgens in een andere lidstaat een nieuwe asielaanvraag indient. Het kan derhalve niet ter discussie gesteld worden dat de Poolse asielinstanties, overeenkomstig de bevoegdheidsregels die bepaald zijn in de verordening 343/2003/EG, verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van O. S. en tweede verzoekende partij. Verwerende partij beschikt, krachtens artikel 3.2. van de verordening 343/2003/EG, evenwel over een discretionaire bevoegdheid die haar toelaat om zelfs in de gevallen waar zij, op basis van de in voormelde verordening opgenomen regels, niet verantwoordelijk is om een asielaanvraag te behandelen deze verantwoordelijkheid toch toe te wijzen aan de Belgische asielinstantie. Verwerende partij heeft in beginsel geen verplichting om gebruik te maken van deze discretionaire bevoegdheid. Wanneer evenwel zou vastgesteld worden dat omstandigheden waarin de asielaanvrager in het land dat verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag dusdanig zijn dat de asielaanvrager een ernstig risico loopt op directe of indirecte wijze onderworpen te worden aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen dan rust op verwerende partij de verplichting, teneinde artikel 3 van het EVRM te respecteren, de discretionaire bevoegdheid waarover zij beschikt aan te wenden. In voorliggende zaak heeft verwerende partij gesteld dat, rekening houdende de internationale normen waardoor de Poolse Staat gebonden is, de Poolse autoriteiten de nodige garanties bieden wat betreft de correcte behandeling van een asielaanvraag en dat er in voorliggende zaak geen gegevens beschikbaar zijn waaruit kan worden afgeleid dat de opvangomstandigheden of de wijze waarop asielzoekers in Polen behandeld worden een terugkeer naar dit land zouden verhinderen. Er wordt tevens geduid dat er evenmin blijkt dat de gezondheidstoestand van O. S. of tweede verzoekende partij hen verhindert om te reizen en dat niet wordt aangetoond dat er in Polen problemen zijn inzake de toegankelijkheid van de medische zorgverstrekking die een terugkeer naar dat land zouden kunnen belemmeren. Verzoekende partijen tonen niet aan dat de door verwerende partij gedane vaststellingen incorrect zijn. Zij beperken zich louter tot de bewering dat zij in Polen niet werden gehoord in het raam van hun asielaanvraag, dat O. S. geen toegang kreeg tot een voogd en dat zij geen bijstand kregen van een advocaat. Daar O. S. en tweede verzoekende partij toen zij door verwerende partij gehoord werden op 7 maart 2012 aangaven dat zij slechts kortstondig in Polen verbleven, daar niet blijkt dat zij hun verblijfplaats in Polen aan de autoriteiten kenbaar maakten en daar uit de inlichtingen die de Poolse autoriteiten meedeelden blijkt dat zij hun asielaanvraag hebben ingetrokken kunnen verzoekende partijen niet in redelijkheid voorhouden dat de Poolse autoriteiten in gebreke bleven om hen te horen en de bijstand van een voogd en een raadsman in het kader van hun asielaanvraag te regelen. De bewering van de verzoekende partijen dat *“uit niets blijkt dat verzoekers zekerheid hebben op asiel in Polen”* is evenmin van die aard om te besluiten dat verwerende partij de situatie van O. S. en tweede verzoekende partij niet correct heeft ingeschat. Of een vreemdeling in aanmerking komt voor een beschermingsstatus kan slechts vastgesteld worden nadat diens asielrelaas werd onderzocht en O. S. en tweede verzoekende partij boden de Poolse asielinstanties nog niet de mogelijkheid een dergelijk onderzoek door te voeren. Verzoekende partijen lijken ook in vraag te willen stellen of het mogelijk is om in Polen een asielaanvraag in te dienen. Partijen kunnen in dit verband echter niet voorbijgaan aan het feit dat uit het Eurodacverslag duidelijk blijkt dat O. S. en tweede verzoekende partij al effectief een asielaanvraag indienden. Het referentienummer dat gekoppeld is aan de vingerafdrukken van O. S. en tweede verzoekende partij bevat immers het cijfer “1” na de landencode, wat, gelet op artikel 2.3 van de verordening nr. 407/2002/EG van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, wijst op het feit dat zij geregistreerd werden als asielzoekers. Bovendien hebben de Poolse autoriteiten, door te verwijzen naar de toepasselijkheid van artikel 16.1.d van de verordening 343/2003/EG, ook nogmaals formeel bevestigd dat O. S. en tweede verzoekende partij reeds een asielaanvraag indienden die vervolgens werd ingetrokken. Het staat derhalve vast dat Georgische onderdanen in Polen een asielaanvraag kunnen indienen. Er is daarnaast geen gegeven beschikbaar waaruit kan afgeleid worden dat O. S. of tweede verzoekende partij niet in de mogelijkheid zouden zijn om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Verwerende partij heeft ook in overweging genomen dat O.

S. samen met een meerderjarig familielid, tweede verzoekende partij, reist en heeft aangegeven dat de Poolse autoriteiten beide terugnameverzoeken aanvaard hebben. O. S. en tweede verzoekende partij zullen derhalve niet van elkaar gescheiden worden. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij deze beslissingen genomen heeft na een zorgvuldig onderzoek en na zich voldoende te hebben geïnformeerd omtrent de persoonlijke situatie van O. S. en tweede verzoekende partij en de garanties waarover asielzoekers in Polen beschikken.

De beschouwingen van verzoekende partijen laten dan ook niet toe een schending van artikel 1, A, 2 van de Vluchtelingenconventie – dat trouwens geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (cf. RvS 14 februari 2005, nr. 140.572) – , van de artikelen 2.1.i, 3.2, 6, 16.1. en 20.1.b en c van de verordening 343/2003/EG, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 10 van het EG verdrag van 25 maart 1957, van de artikelen 11, 13 en 14 van de richtlijn 2003/9/EG, van de rechten van de verdediging of van het zorgvuldigheidsbeginsel vast te stellen.

3.3.2. Eerste verzoekende partij zet verder niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom zij meent dat het gegeven dat haar een bevel tot terugbrenging werd betekend de niet nader omschreven “*algemene beginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*” schendt. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

3.3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan enkel worden benadrukt dat verwerende partij op correcte gronden stelt dat een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissingen verzoekende partijen toelaat om de juridische en feitelijke gronden van de bestreden beslissingen te kennen. De motivering van de bestreden beslissingen is bovendien pertinent en draagkrachtig, zij laat verzoekende partijen zonder meer toe om met kennis van zaken hun rechtsmiddelen te laten gelden.

De Raad benadrukt tevens dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen* in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). In dit verband moet worden geduurd dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, bij gebreke aan indicaties die in een andere richting wijzen, verwerende partij toelaat uit te gaan van de veronderstelling dat een andere lidstaat van de Europese Unie de Europese regelgeving op een juiste wijze toepast en waar nodig deze regelgeving op een correcte wijze heeft omgezet in de nationale reglementering en dat dit beginsel niet expliciet dient te worden vermeld of nader toegelicht in een bestuurlijke beslissing.

De formele motiveringsplicht gaat ook niet zover dat wanneer een bestuur erop wijst dat het recht van de Europese Unie ook van toepassing is in een andere Europese lidstaat het tevens dient uiteen te zetten op welke wijze de desbetreffende lidstaat het Unierecht heeft geïmplementeerd in zijn nationale wetgeving. Indien Polen de normen die zijn opgenomen in de door verwerende partij geciteerde richtlijnen niet of onvoldoende zou hebben omgezet, hetgeen geenszins blijkt, dat kunnen O. S. en tweede verzoekende partij zich in Polen trouwens rechtstreeks op de in deze richtlijnen opgenomen rechtsregels beroepen.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK